

вина, при една възстанала България, ще наложи и българския въпрос на вниманието на европейскитѣ дипломати. Ето защо България била раздѣлена на три революционни окрѣга; решено било да изпратятъ и чети съ униформа, за да подигнатъ духа на населението. За главнокомандующъ на възстанието вѣтре въ България билъ избранъ Хитовъ, а Филипъ Тотю трѣбвало да застане на чело на образуваниѣ чети въ Ромѣния. За главна квартира на Хитовъ опредѣлили Троянския манастиръ. Споредъ плана, възстанието трѣбвало да обхване дветѣ страни на Балкана. Почнали се трескави приготовления, обаче неопитността и редъ непредвидени прѣчки побъркали на дѣлото.

Несполуката внесла разцепление. Едни, начело съ Ботевъ, искали да се продължи дѣлото, други, начело съ Хитовъ, Ценовичъ, Каравеловъ съветвали търпение. Поради това Централниятъ комитетъ изгубилъ силата си на мощенъ ръководителъ. Часть отъ революционеритѣ напустнали Букурещъ и начело съ Заимовъ и Обретеновъ образували въ Гюргево новъ Централенъ революционенъ комитетъ, който да се нагърби отново съ подготовката на общо народно възстание. За времененъ председателъ билъ избранъ Стефанъ Стамболовъ, старитѣ воеводи Панайотъ Хитовъ, Филипъ Тотю, дѣдо Желю, отново били поканени. Тѣхнитѣ имена имали голѣмо обаяние всрѣдъ народа, който разказвалъ чудни нѣща за тѣхнитѣ подвизи и пѣлъ хайдушки пѣсни за тѣхъ по сборове и седѣнки. Тия легендарни хайдути и бунтовници сега обаче не се отзовали на народния гласъ било поради старостъ, било защото знаели, че народътъ не билъ добре организиранъ и безъ помощъ отъ Сърбия или Русия, всичко ще отиде напразно.

Изобилно пролѣтата българска кръвъ презъ време на Априлското възстание, спечелила за българския народъ съчувствията на цѣла Европа. Упоритостъта на Англия била сломена и се постигнало съглашение между Австрия и Русия, а това развръзвало рѣцетѣ на последната. Руското действие било ускорено съ избухналата на 20. VI. 1876 г. Сръбско-турска война. За Сърбия заминали като доброволци много руси начело съ генералъ Черняевъ. Самото руско правителство търсѣло да подигне поробеното славянско население, за да улесни своитѣ дипломатически и военни задачи. При това положение нашата емиграция решила да действува. Билъ образуванъ новъ комитетъ, който, за да не възбужда подозрение, билъ нареченъ Българско